

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1612

Dosar nr.12246/2/2009

Ședința publică de la 23 martie 2012

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de .X. R.A. – Sucursala Teritorială X împotriva Sentinței Civile nr. .X. din 29 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, s-a prezentat intimata – pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic X, lipsind recurenta – reclamantă .X. R.A. – X și intimatele – pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., respectiv Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că prezentul recurs a fost declarat și motivat cu respectarea termenului prevăzut de lege în acest sens. S-a mai precizat că prin Adresa nr. X din 10.01.2012, depusă la dosarul cauzei prin serviciul registratură, Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare Filiala .X. a învederat faptul că în baza prevederilor OUG nr. 82/2011 Administrația X SA s-a desființat, prin același act normativ fiind înființată Agenția X, agenție ce se substituie în toate litigiile în care este parte Administrația. De asemenea, s-a mai arătat, în raport cu prevederile Anexei nr. 2 din regulamentul de organizare și funcționare al .X. aprobat prin HG nr. 1223/14.12.2012 și Decizia

Directorului General .X. nr. X/09.01.2012 reclamantă în prezenta cauză este Agenția X .X..

Luând act de modificarea intervenită în cauză, nemaifiind alte cereri, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul declarat.

Intimata – pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic X, solicită respingerea recursului declarat, opinând că sentința primei instanțe este temeinică și legală.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I.Circumstanțele cauzei

1.Obiectul acțiunii și procedura derulată în primă instanță

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X., reclamanta Administrația X R.A. X a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală, modificarea procesului-verbal de control financiar întocmit de D.G.F.P. .X. la data de 19.01.2009, în sensul acordării dreptului de subvenție cuvenit, așa cum a fost solicitat prin cererea înregistrată sub nr. X/19.01.2009.

În subsidiar, pentru situația în care cererea nu poate fi soluționată în sensul propus, reclamanta a solicitat modificarea procesului – verbal de control în sensul acordării dreptului de deducere pentru suma de X lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că la data de 19.01.2009 a prezentat la D.G.F.P. .X. un decont justificativ al cheltuielilor efectuate, în baza căruia a solicitat, în temeiul art. 42 Legea nr. 138/2004, acordarea sumei de X lei, cu titlu de subvenție de stat.

Urmare a verificărilor efectuate de pârâta D.G.F.P. .X. a fost întocmit procesul-verbal de control financiar nr. X/19.01.2009 prin care, din totalul subvenției solicitate (Xlei) a fost avizată doar suma de X lei, fiind respinsă la avizare suma de X lei.

Împotriva procesului-verbal de control financiar reclamanta a formulat plângere prealabilă, soluționată prin Decizia nr. X/18.06.2009 în sensul respingerii contestației ca neîntemeiată.

A opinat reclamanta că decizia este nelegală, întrucât trebuia să analizeze și să motiveze toate cererile formulate, respectiv acoperirea cu subvenție a TVA-ului sau admiterea lui la deducere.

Pârâta ANAF a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că, potrivit disp.art. 41 alin. (1) și alin. (4) Legea nr. 138/2004 și art. 9 Anexa 1 Ordinul Ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1230/2005, reclamanta poate primi subvenții de la bugetul de stat numai pentru acoperirea cheltuielilor necesare desfășurării activității, or, TVA reprezintă un impozit indirect datorat la bugetul statului și nu o cheltuială, astfel că reclamantul nu poate beneficia de subvenția pentru acoperirea acesteia.

Pârâta D.G.F.P. .X. a formulat, de asemenea, întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând că reclamanta primește subvenții de la bugetul de stat pentru acoperirea cheltuielilor necesare desfășurării activității și nu pentru prețul bunurilor livrate și al serviciilor prestate.

În cauză a fost efectuată o expertiză contabilă pentru determinarea cuantumului sumei reprezentând TVA-ului din totalul sumei solicitate prin decontul justificativ din data de 19.01.2009.

2.Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința Civilă nr. .X. din 29 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal acțiunea formulată a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a reținut că X. – Sucursala X desfășoară o activitate ce intră în sfera de reglementare a dispozițiilor Legii nr. 138/2004, Legea îmbunătățirilor funciare.

Prin actele administrativ-fiscale atacate a fost avizată subvenția pentru cheltuielile efectuate în perioada ianuarie – decembrie 2008 și a fost respinsă la avizare acordarea subvenției pentru TVA în sumă de X lei.

S-a mai constatat că potrivit concluziilor raportului de expertiză întocmit în cauză, suma de X lei pentru care a fost refuzată avizarea pentru plata subvenției aferentă anului 2008, este inclusă în totalul cheltuielilor de X lei din decontul justificativ – anexa 6a și reprezintă în totalitate TVA.

În aceste condiții prima instanță a apreciat că problema de drept ce se impune a fi dezlegată în cauză este aceea dacă, potrivit art. 41 Legea nr. 138/2004, se pot acorda subvenții de la bugetul de stat, inclusiv pentru acoperirea sumelor achitate de reclamantă cu titlu de TVA.

S-a constatat că din economia art. 41 alin. (1) și (4) Legea nr. 138/2004 rezultă că se pot acorda subvenții de la bugetul de stat numai pentru acoperirea cheltuielilor administrative, materiale și de personal necesare desfășurării activității reclamantei, iar cum TVA reprezintă conform art. 125 Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal un impozit indirect aplicat asupra bazei de impozitare, care este colectat conform prevederilor legale, acesta nu intră în categoria cheltuielilor necesare desfășurării activității pentru a fi inclus în sumele pentru care se poate acorda subvenție de la bugetul statului.

S-a apreciat neîntemeiată și critica invocată de reclamantă vizând împrejurarea că prin decizia emisă ANAF nu a soluționat în totalitate cererile sale, întrucât, așa cum arată chiar reclamanta în plângerea prealabilă, aceasta s-a adresat pârâtelor cu o cerere de acordare a subvenției în conformitate cu prevederile Legii nr. 138/2004, situație în care în mod corect organele fiscale s-au pronunțat exclusiv pe împrejurarea privind legalitatea acoperirii sumei reprezentând TVA prin subvenție

3.Recursul reclamantei

Reclamanta a atacat cu recurs sentința menționată, solicitând modificarea ei în sensul anulării în parte a deciziei Agenției Naționale de Administrare Fiscală , modificării în parte a procesului – verbal de control financiar și acordării dreptului de subvenție pentru suma de X lei ori, în subsidiar, acordării dreptului de deducere pentru această sumă.

În cadrul motivelor de recurs, pe care partea și le-a întemeiat pe prevederile art. 304 pct. 8 și 9 și art. 304¹ Cod procedură civilă, fără a le structura în mod corespunzător temeiurilor de drept invocate, a fost făcută o expunere rezumativă a aspectelor deduse judecății și s-a arătat că din probele administrate în fața instanței de fond a rezultat refuzul nejustificat al acordării subvențiilor pentru suma de X lei, reprezentând TVA aferentă investițiilor efectuate, identificată ca atare în raportul de expertiză contabilă.

Recurenta - reclamantă a mai arătat că acest refuz nejustificat, dublat și de nerecunoașterea dreptului de deducere pentru suma respectivă, i-a lezat interesele financiare și denotă interpretarea trunchiată și confuză a prevederilor legale și a probelor administrate.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate de recurenta - reclamantă și a prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul nu este fondat.

1. Argumente de fapt și de drept relevante

1.1. Cu privire la refuzul acordării subvenției

Potrivit art. 41 alin. (4) din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, în forma în vigoare la data cererii recurente - reclamante, cheltuielile administrative, materiale și de personal necesare desfășurării activităților Administrației de Îmbunătățiri Funciare erau acoperite, total sau parțial, din subvenții de la bugetul de stat, legiuitorul enumerând expres, la literele a) - k), tipurile de activități care se încadrează în ipoteza normei respective.

În speță, nu s-a contestat că suma de X lei, a cărei subvenționare a fost refuzată de autoritatea fiscală, reprezintă TVA aferentă unor achiziții, problema de drept ce se impune a fi lămurită fiind aceea a încadrării sumei respective în noțiunea de „cheltuieli...necesare desfășurării activității”, în sensul textului de lege menționat.

Sub acest aspect, concluzia judecătorului fondului nu este susceptibilă de critici, interpretarea corectă fiind aceea că TVA nu poate fi calificată drept „cheltuială”, fiind un impozit indirect aplicat asupra transmisiunilor de bunuri de bunuri și prestărilor de servicii, conform art. 125 și următoarele din Codul fiscal.

Referitor la pretinsul refuz al deducerii sumei respective, Înalta Curte constată, de asemenea, că sentința atacată este legală, instanța reținând în mod corect, fără a prejudeca fondul raportului fiscal sub acest aspect, că în cererea inițială de avizare a deconturilor privind utilizarea subvențiilor de la bugetul de stat, înregistrată cu nr. X/19.01.2009, recurenta – reclamantă nu a investit autoritatea fiscală cu o cerere privind deducerea TVA.

În lipsa unui demers pentru exercitarea dreptului de deducere, conform art. 145 Cod fiscal, nu se poate reține, în sarcina Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., un refuz nejustificat de rezolvare a cererii sau contestației administrative, în sensul art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 sau art. 205 alin. (2) teza finală din Codul de procedură fiscală, care să constituie temei al cererii de recunoaștere a acestui drept pe cale judiciară.

2.Temeiul legal al soluției pronunțate în recurs

Având în vedere toate considerentele expuse, în temeiul art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă, recursul formulat potrivit art. 20 din Legea nr. 554/2004 va fi respins, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de .X. R.A. – X (în prezent X .X.) împotriva Sentinței Civile nr. .X. din 29 martie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 martie 2012 .

X